

Ahmet Yalçınkaya

- şiirler -

Yayın Tarihi:

8.12.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ahmet Yalçinkaya (1963 -)

Aralık ayında Giresun 'da doğdu. İlk ve ortaokulu F.Almanya 'da, liseyi İstanbul 'da bitirdi (1981) . Boğaziçi Üniversitesi (1981-87) , İstanbul Teknik Üniversitesi (1987-97) ve Anadolu Üniversitesi 'nde (1997-2000) mühendislik, robotik ve yönetim okudu. Çeşitli sektörlerde yöneticilik ve Özbekistan 'daki Namangan Mühendislik Pedagoji Enstitüsü 'nde öğretim üyesi olarak görev yaptı. Halen Özbekistan 'da teknik sahada yönetici olarak çalışmakta ve bir grup arkadaşıyla Mevsim adlı 3 aylık edebiyat dergisini çıkarmanın hazırlıklarını yapmaktadır.

Eserleri:

Başta Maveria, Kırığı, Harman, Endülüs, Vahdet, Zaman, Al-Ahram Weekly, Impact, Das Licht ve Yosh Kuch olmak üzere Türkiye, Almanya, İngiltere, Mısır ve Özbekistan 'da yayınlanan bir çok gazete ve dergide şiir, makale, deneme, mektup, söyleşi, çeviri şiir ve çeviri yazıları yayımlandı. Çeşitli ödüller aldı. Kırığı şiir dergisinin İstanbul temsilciliğini yaptı (1995-97) . Endülüs dergisinin yayın kurulunda yer aldı (1997-98) .

Dağlarda Yer Yok (1997) , Yetim Kalan Şiirler (2001) , Yuragimning Ko'zyoshi (Yüreğimin Gözyaşı, Özbekçe Seçme Şiirler, 2001) ve Özlem Sularında (e-kitap, 2004, 1.Baskı 2005) adlı şiir kitapları, şiir ve çeviri şiirlerden oluşan Kanayan Coğrafyadan Damlayan (2006) ve Richard Mildstone ile birlikte hazırladıkları Poems of the Night (2005) adlı şiir antolojisi yayınlanmıştır. Ayrıca teknik sahada hazırlanmış eserleri bulunmaktadır. Yakında Aşkla Hüzün Arası (Şiirler, 2006) , Sancı ve Ümit (Denemeler ve Makaleler, 2007) , Doğudan Süzülen Batıdan Sızan (Çeviri Şiirler, 2006) ve Love and Sorrow (İngilizce Seçme Şiirler, Londra, 2007) isimli kitapları yayınlanacaktır.

Daha ayrıntılı bilgiler için
www.yalcinkaya.sayfasi.com
adresini ziyaret edebilirsiniz.

Al Sinemi Kızılırmak

Gümüş zirveli dağlara
Sor sinemi Kızılırmak
Yeşil giyinmiş bağlara
Sür sinemi Kızılırmak

Şairin dertli sazında
Anadolu ilkyazında
Garip bülbül âvâzında
Gör sinemi Kızılırmak

Aşkın cesur sellerine
Sabah seher yellerine
Çocukların ellerine
Ver sinemi Kızılırmak

Muhabbeti al koluna
Satma zalimin puluna
Gerçeğin ışık yoluna
Ser sinemi Kızılırmak

Çağlayan gönüller gibi
Lâleler, sümbüller gibi
Karanfiller, güller gibi
Der sinemi Kızılırmak

Ahmet der ki gözyaşıyla
Yurdumun dağı taşıyla
Sevginin hüma kuşuyla
Sar sinemi Kızılırmak

Ahmet Yalçınkaya

Armağan

gözlerin akkor gibi dađlasa şehirleri
yine de güneşimi al senin olsun derim.
çorak iklimlerimi beklesen bir dakika
durmam, ayak izinden haftalarca giderim...

ne çıkıp eller gibi delebildim dağları
ne de garip çöllerde şiir söyledim sana.
benim fazla gücüm yok, duygularım körpedir
dilersen yüregimi sererim yollarına...

kanatlarım olsaydı kırardım, bilmelisin
yakınında, tutsağın olsam da, kalsam diye.
hayalin alev alev sardı beni, şaşırdım;
yıldızlar neye benzer söyle mevsimler neye...

mâdem yanarım külüm armağan olsun sana,
belki elin değer de avuturum kendimi...
istemezsen toprağa gönder bassın bağrına!

Ahmet Yalçinkaya

Beyaz Korku

bir yanımda heyecan dađlarüstü karbeyaz
insanoğlu uğar mı / meğer uğarmış garip
bir yanımda ölümün ıslığı gri ayaz...
bilsem neden aklımız řu göklerden muzdarip

bulutlar bölünüyor: beyaz pamuk, ak örtü
yüreğim ey yüreğim dayanır mısın buna?
yükseklerden düşenin hakkıdır toprak örtü,
bazen de deniz çeker kiřiyi kucađına

ha yer ha gök ha deniz demeyin gök bir alem
onu hem bulutlara hem kuřlara sormalı
gökte bir beyaz korku var ki ne haz ne elem

Ahmet Yalçınkaya

Bu Şehri Unutma

Uludağ `ın yolları dumanlı değil Hamza
Suları bulanık değil
Belki de bu yüzden geyikler buradadır
Belki burada kanamaz yürekleri
Burada korkudan uzak
Seyrederler gelen geçeni
Çiçek gibi çocukları incelerler
Tarih okuyan / okumayan çocukları
Ve uyarmak isterler bilir misin
Kentteki yangından habersiz gidenleri

İnkaya `da çay zamanı nasıldır, Hamza
Neden hüzünlendirir bu şehir akşamları
Neden kaybolanları aklıma getirir
Evlerin çatısına bakan çınar
Avutur gibidir insanları
Sanki bana bir şeyler verir
Sessiz ağlayalar için dost
Kimsesizlere bir yuva gibi gelir

Ulucami niçin büyüler beni, Hazma
Niçin sorguya çeker benliğimi
Tophane `de şeytanları benden sorar
Bana Yeşil `de yol gösterir
Ve ben
Burada serinletirim yüreğimi
Burada kurtulurum kül olmaktan

Osmangazi `de açan çiçeklerin kokusu
Bana acır, bana üzülür sanırım, Hazma
Sarmaşıklara bürünmüş sokaklara bakarım
Uçmanın tuhaf duygularıdır beni şaşırtan
Bir kuş öğretir vaktin ezgisini
Ölümün rengini anlatır
Tunç alevlere benzer gözleri bilir misin
Gönlü yükseğe çevrilidir
Kanatlarında taşırken geçmişin küllerini
Bu şehri unutma der gibidir.

Ahmet Yalçinkaya

Ceylanıma İtiraf

varlığın dipsiz kuyu bazen de umut gibi
seni gören çıkar mı bilinmez ki yarına
ufukları kaplıyor kumral bir bulut gibi
denizler nefes vermiş belli ki saçlarına

diyorum acep elim eline değmiş olsa
erir miydim, tutuşur yoksa kül mü olurdum
şu aklım gözlerinin ummanında boğulsa
sanmam ki canıma bir çıkış yolu bulurdum

seni bilmek yetiyor dokunmak hayal kalsın
seke seke dağlara sürüklersin gönlümü
müebbed esirinim ister şanımlı alçalsın
ceren soylu gözlerin çözdürmez kördüğümü

kaşların ok ne olsa, saplanır yüreğime
varsın öldürsün yeter yakın durayım sana
eğer kölen olmazsam doğrattır lime lime
kitabın neresinde karşı gelmek sultana

ben ki senin peşinde kan kussam da mutluyum
senden başka her isim silindi belleğimden
uğruna çekilir ah ışığım, hayat suyum
her şey senin ölçünle süzülür eleğimden.

Ahmet Yalçınkaya

Fena Fi'l-Hayât

Pembe bir goncanın
Başta olmak üzere kadife dokunuşu
Çayırların, ormanların ve dağların
Çekirge sesinin bile
Ve beton yağınlarının
Hatta egzoz gürültüsünün
Katkısı vardır yaşama sevincine

Ey kentte sürgün yaşayan ruhlar
Unutur muydunuz çocukluğunuzu
İlk gördüğünüz sokağı
Nişanlı günlerinizi
Unutur muydunuz
Babanızı ve annenizi
Bilmem kaç milyar pul verseler elinize

Güneşin doğuşunu görmek
Sevindir bu altı çizilen
Bazen bilinir bazen bilinmez
Nefes alabilmek sevindir
Ve fark etmeyecektir
Bir yıl, beş yıl veya kırk yıl
Damarlarında kanı akmaya
Devam edenlere
Bu sevinç hibe edilecektir

Sınırı gelince anlaşılır sonunda
Fani olmanın esrarı
Anlaşılır vakit geldiğinde
Ne kadar kısaymış kırk yıl denir
Gözlerin ışığı
Yüreğin hızı kesilince

Ve bilir bilmesi gereken
Kolay olmadığını yaşamamanın

Denizden tuz çıkarmak gibidir
Yaşamak
Susamak gibidir
Kimisine
Güneşi beklemek gibidir

Fakat bilir ki bilmesi gereken
Çok kolay olmaktadır
Unutulmak
Bir isim olarak kalmak dillerde

Bir yudum su gibidir
Unutulmak
Bazen
Bir damla baldıran zehri gibidir
Ama gerçektir

Kırk yılın izleri silinir öyle çabuk
Zaman merhemiyle
Belki kırk günde etkiler yollara düşenleri
Belki dört ayda
Ya da dört yılda
Fark etmez etmesine
Kırk yılın izleri silinir şaşılacak gibi
Dünyanın bitmeyen işleriyle

Bilir ki bilmesi gereken kim varsa
Vakit geldiğinde anlaşılacaktır
Nefes almanın yalan olduğu aslında

Şu nehirlerin denize aktığı yalandır
Bilinecek
Anıları yalandır çocukların bile
Medeniyet asrında
Artık sisi beklemez kurtlar kente iner
Bu havalarda
Bulutların su verdiği yalandır

Görülecek er veya geç sanırım
Ve gözden göze söylenecek
Var olmanın yalan olduğu dünyada

Ahmet Yalçınkaya

Gözlerin Yakıyor Denizlerimi

sana güneşimi getirdim leylâ
yıldızlara uçsuz merdiven saldım
bırak oyalanma mehtâpla, ayla
hüzün dağlarından bir mevsim aldım
sana güneşimi getirdim leylâ

zaman bir bilge kuş gibidir, tanır
ufukların kurnaz ayak izini
anlatayım desem sözler ne sanır
gönlümün kaynayan kor denizini
zaman bir bilge kuş gibidir, tanır...

bu suç edası ne bakışlarında

eylül sanki yorgun düşen gözlerin,
bakarsın durulur hırçın denizler
şiir bağlarından ayrıldı yerin
kalbin bulut olur rüzgârla gider
eylül sanki yorgun düşen gözlerin

leylâ güneşimi getirdim sana
anla ki senindir bu kanlı şafak
bir derviş ruhuyla geldim kapına
yürek sürgünümü aşmış her yasak
leylâ güneşimi getirdim sana

Ahmet Yalçinkaya

Gurbet

burda ateş nâdân, yalnızlık nâdân,
topraktan davet var hüzn ekene...
zaman damarlarda çağıldayan kan,
geçmeyi bilmiyor hasret çekene.

odalar dört duvar, sokaklar kuyu,
gökyüzü kilitli bir koca sandık.
havası yabancı, gariptir suyu...
geceler bölünür, kulakta tık tık...

kanatları mektup taşır kuşların,
heba olsa bile söylenip giden.
umut, sabır taşı, yürekte yarın:
bir gün ertelenen bir gün beklenen...

anlaşılan hayat bir paslı bıçak,
saplanır sırtına hayal ve düşün.
özlem saf bir gerçek, çılgın bir kaçak
adı kavuşmanın ya da gülüşün.

Ahmet Yalçinkaya

Hasret

sensiz olmak çok zormuş / çok zormuş sensiz olmak
sözcükler anlatamaz; kuvvetsiz kalır dilim,
isterim gözlerinin ışığında kaybolmak
yüzünü bulutlara nakşederek, sevgilim

ne zaman baksam güne / ne zaman güne baksam
martıların izini sürerim deli gibi
gökyüzünde süzülsem, uçsam gölgene aksam
yine uzak gibisin canevimin sahibi.

akşamlar çetin burda / burda akşamlar çetin
yalnızlığın tütsülü kokusu ecel taşır.
efkâr çeşmesi artık yüreğimde hasretin,
bu özlem ateş dansı; yangın taşır, sel taşır...

Ahmet Yalçınkaya

Hikâye

zaman yaprak sarışıydı o gün
ve kadın ihanet doğurdu
sedeften
yedi bağbozumu yaşandı
çığlık çığığa
yedi çağ devrilmişken

zaman aksak yürüyordu o gün
kan kırmızı olduğu söylense de
yılan doğdu birden
sular ağır ağır çekildi / yok düştü
o gün
pusuda karayeller
bir alevi boğdu zarifce
ve durdu
salkımları beklermiş gibi durdu
yedi gün uyumayan değirmen

Ahmet Yalçınkaya

İstanbul 'a Gazel

Rüzgâr âşıktır sana, yıldızlar sana tutkun
İstanbul, ey İstanbul kendini söze bırak

Hasretinden gündüzü iple çekiyor güneş
Aya sorarsan, ona gece en iyi durak

Şüphesiz güzelliğın kentler içinde eşsiz
Mâzin bir çocuk kadar, bir sevgi kadar berrak

Yedi tepen yedi gül, açar kıymet bilene
Bizde takdir kalmamış; iklimlerimiz çorak

Bir semtin yok ki güzel olmasın bir şekilde
Ancak gönlümüz henüz anlamaktan çok irak

Ne toprağına sahip çıktık ne de suyuna
Aramıza nereden girmişse hain firak

Yine de ey İstanbul özler seni bu şair
Kalbi kara olsa da, eli boş, gözü kurak

Ahmet Yalçınkaya

İstanbul Haritamdır İstanbul ki Özsuyum

İstanbul elde resim;
Bende hayat buluyor,
Candan yakın adresim.

Gördükçe Beşiktaş ı,
Anlarım neden, nasıl
Altın toprağı, taşı...

Yürürüm Beyoğlu `nda
Ayağımda batman kir,
Günah insanoğlunda.

Kanadıkça yürekler,
Kanar ciğerim, canım.
Derdime bin dert ekler!

Yıkanmak için suya
Düşsem nere iyidir
Derken daldım duyguya

Kadıköy mü, Şile mi
Unuttum derdim neydi,
Sefa mı bu çile mi?

Ve yönüm Üsküdar `da
Rüzgar öper yüzümü...
Deniz benimle darda.

Sahilin dalgasında
Şu yakamoz benim ben!
Gün batmanın yasında...

Her akşam ben yanarım
Ufukta martılarla,
Kente aşkı sunarım.

Ne var kent semavata
Vurulmuş yer gök inler!
Atıldım en alt kata,

Koştum, koştum ve taşım
Ateşim sönsün diye
Cadde, sokak, yol aştım...

Piyer Loti `de gözüm,
Kulağıım altın Haliç.
Nağmede kalır sözüm;

Ses akar yürek akar,
Haliç `te özge suyla
Sır akar kürek akar...

Eyüp Sultan `da pasım
Silinir, ah bu huzur!
Elimde zezem tasım.

Hayalim toprağımda
Dirilir ben ağlarım,
Aklım gençlik çağımda;

Ümraniye Şişli `den
Nasıl görünür derdim,
Ya akli kaçıp giden?

Neyse, gençlik avcumdan
Uçmuş, ruhumu bari
Çıkarsam kızıl kumdan!

Farkı yok, hangi cadde
Olsa bende alyuvar:
Damarımda hammadde...

Yok, hayır, Çamlıca `nın
Kanat çırpışı başka!
İnadına bocanın.

Çamlıca ikizidir
Ruhumun...ve Çamlıca
Gökyüzünün izidir.

Hem ben hem Ümraniye
Düşünür yaşlanırsız;
Yaradan `dan hediye...

Hayıflanmam, İstanbul
Haritam, anatomim.
Yaşarım usul usul...

Can çıkmaz çıkmaz huyum:
Bu şehre ben doyamam,
Bu şehir ki özsuuyum.

Ahmet Yalçinkaya

İstanbul İçimdedir

Bir yanım şehir benim, bir yanım metin kale
Tarihin yatağında akarım Boğaz gibi.
Ne zaman çıkıp varsam Üsküdar'da sahile
Kulağıma fisildar padişahın katibi:

Hangisinde şu yedi tepeden aklın kalır,
Hangisi sımsıcak bir yuva olmuştur sana...
Derim farkı yok güneş hepsinde bir alçalır,
Hepsi sadık sırrıma, yüreğim yangınına...

Bu şehrin tepeleri yastık gibi başıma,
Serin bir sığınaktır ateşime gölgesi.
Bileği tutar akşam yorgun sabır taşıma
Dallarda düğün yapan çılgın kuşların sesi...

İstanbul ruh ormanı, kuşatmış rüzgarları
Ağaçları avcumda bilsem kökler kimdedir.
Arama çarşıları, sokakları, garları;
Gökyüzünü kavradım, İstanbul içimdedir...

Ahmet Yalçınkaya

Karanlık sevda

Benim aklım nerede, saçına mı takıldı,
Saçın ki senden kalan bir serap gibi bana
Ruhunu kime sattın, bedenini kim aldı
Hatırası gül kokan sevgilim ağlasana

Bir tuttuğun karanfil, ardından solup giden
Bir de göz yaşlarınla yoğrulan ağrıların
Kıyısında gezdiğin denize dalıp giden
Periler bile seni unutacaktır yarın

Oysa ben kırk yıl önce ne isem yine oyum,
Varırım ayağına kırarak bu kafesi
Senin yakıp gittiğin ateşin odunuyum
Suyun kârı yok, közüm yanardağlar nefesi

Ben bir yangın yeriysem sen hayale çıkmışsın
Mezarını aşacak güç verilmedi bana
Duman olup gelsem de figânımdan bıkmışsın,
Aramızda kâinat...Sevgilim ağlasana

Ahmet Yalçinkaya

Karasevda

Bir kenara bıraktım işimi
Evimi,
Sözümü, sazımı,
Bıraktım bir kenara erişimi
Bıraktım değişimi
Dünyayı
Baharımı, kışımı ve yazımı
Var/yok ne varsa
Her şeyi
Ne varsa aşktan başka

Yeniden kurdum semayı
Seninle
Bilimsiz, sessiz, cebirsiz
Gece karanlığında
Sen bilmesen de
Yere indirdim Ay'ı

Seninle hülyalarım, düşlerim
Uzaklara yelken açmış gemiler
Seninle
Gülüşlerim, ölüşlerim
Her saati yıla denk ikindiler
Ya senin ümidinde
Ey beni muma çeviren sihir
Ya senin
Hayallerinde dolaşan kimler

Özsuyumu damla damla akıtan
Aşk pazarında sattıran süzgeç sende
Benim külümü göğe
Savuran eller kimde

İçimde kanatlanmış bir kuş
Coşkun bir ırmak
Ve yeşeren filiz
Seninle

Kanayan gül
Göçüp giden turnalar
Seninle hüzünlü
Yine de
Seninle güzel ağlayan gül
Tüm çiçekler seninle güzel
Seninle bana ilham verir
Gerçek dost gibi sadık aynalar

Ufuk kızıla çalar
Ey beni dipsiz kuyuya atan adım
Dişleri arasında bir kâbusun
Çiğnenir giderim
Seninle...

Ummanlara salar, dertlere salar
Saçların beni
Ve engin kucağında suyun
Senin için feda ederim
Ne varsa istediğin.
Ne varsa aşktan başka
Yine bırakırım bir kenara
Giderim

Ey alinyazımda varlığı belli
Celladım,
Sabrım yeter senin toprağına
Yeter mezar taşına
Erişe de zamanın kor ateşinde
Öyle mecalsiz
Halsiz beklerim...
Ne var ki ah,
Ne var ki kalmadı tadım.

Belki bir ân olur
Değer bulursun bakmaya,
Ömrüme mal olsa da razı köleyim
Değer bulursun belki itip kakmaya
Ve her şey yerini bulur

Diye karanfiller derdim sana deseydim
Ne değişirdi şu ufkun ardında
Eğer ufuk karaysa
Eğer esirse gözlerim gözlerinin izinde
Eğer benim zenginliğim, sevincim
Senden aldığım onulmaz yaraysa...
Benim istediğim ne yer
Benim istediğim ne gök
Eller fezaya çıksınlar
Eller kanlara girsinler, ya da canlara girsinler
Benim istediğim sensin
Diye kalan canımı
Verip önünde diz çöksem
Ne değişir avcundaki ruhumun
Katili kanlı kılıcın kınında

Değil mi ki sen yerini bulmuşsun
Beni yılanlarla yola koyarak
Gözümün kuraklığını görmeden
Bilmeden
Çarmıha gerdiğin beni
Bir dilenciden bile saymayarak
Değil mi ki başkasının olmuşsun

Ahmet Yalçınkaya

Kent Sürgünü

Dağlarda yer yok bize, topla çıkınımızı,
Seninle kaderimiz bulutları paylaşmak!
Ufuklarda gezinir şafağın altın kızı;
Zor artık sözde durmak, zordur güzleri aşmak...
Dağlarda yer yok bize topla çıkınımızı

Yolumuz yıldızlara çıkacak biliyorsun,
Yeter ki sen güneşi indir ah yeryüzüne...
Kanından kan taşıyan yılanlar seni sorsun,
Bu çağdan sonra kanmak yoktur akrep sözüne;
Yolumuz yıldızlara çıkacak, biliyorsun.

Ahmet Yalçinkaya

Martı

hasreti yumak yumak gurbet, çile yokuşu
sırtında bir kör bıçak gibi duruyor zaman
aşka hüküm giymiştir suların öksüz kuşu
kanatlarında hüznün başında kara duman

ne zaman yükseklerde, gökyüzünde süzülse
kubbe çöker üstüne deli poyrazlar eser
kendini avutsa da bir nebze yüzü gülse
koyu bir isyan gelir hayallerini keser

bakmayın neşesizdir çıkıverse de sesi
yüreği benim gibi heyulaları duyar
o yaşam çemberinde balıkçılar kölesi
ne kederinin sonu ne derdine ilaç var

öyle yaşar da gider kirlenmiş kıyılarda
ölüm onda bir özlem, ölüm nihai gerçek
diyorlar ki kayboldu aşkı engin sularda...
karasevda ona mı bana mı zor gelecek

Ahmet Yalçınkaya

Özlemin Yetişir Gel Diyemem

sana gel diyemem
sen gibiyken gel diyemem
uzak iklimlerden çağırmam seni
korkular öncesinde

beni bulursan eğer
bülbülsüz bahçelerde
kaçarım

/ olur ya gülsüz yakalarsın
yaralarsın belki de /
açılırım artık denizlere
enginlere bakmam

/ olur ya gemim sana koşar
sana gelirim uzak iklimlere /

Ahmet Yalçınkaya

Sana Bu Kz Kalbime Atma demiřtim

sana bu yollarda bekleme demiřtim
canevimi yakarsın.
bir hastalık zuhur eder vakitsiz
alır götürür beni...
ateşin dolaşır da sonra damarlarımda
içime ılık sular gibi akarsın
ve bir yangın tkip eder izini;
her yanımı alevler sarar
bařucumda kllerime bakarsın.
ne gzyaşın yetişir yardımıma
ne yüređini dolduran engin deniz.

sana bu yolları gözleme demiřtim
canevinden yanarsın.
içine hayaller düřer,
saatler girer dřncene...
gelmez deme bilinmez bir gün gelir
yolların boş olduđunu görürsün
içine korkular düřer,
güzel demeysin böylece istesen de
güzel demeysin yeřile, maviye, pembeye
ve geçmiş sabahları anarsın.
gecelerle sırdař olan gözlerin
htrlarına taşınır artık sessizce,
kim bilecek sen mi üzgünsün, sen mi
kim bilecek...yoksa zaman mı zgn.

Ahmet Yalçınkaya

Sevda

ben her sabah bu yolun başına gelirim
geceksin diye buradan
beklerim, beklerim ve beklerim...

uzakta görüldüğünde
kafesine sığmaz yüreğim,
lâleler açar içimde...
anlatılmaz bir sıcaklık sarar bedenimi
tepeden tırnağa yanarım...
yolda kim var kim yok görmem, göremem.
ağaçları görmem
ve sen yaklaştığında
donar kanım, donar meleğim
donar canım...

geçip gidersin,
ha varım ben ha yokum
umurunda mı senin, dünyanın
ya da güneşin

evime döndüğümde
bir hayali taşıyorum benliğimle...
sebepler var yine
karanlık ve soğuk geceyi atlatmaya
bir sebep daha yarına çıkmaya,
yine koşacağım ertesi sabah
aynı yolun başına

Ahmet Yalçınkaya

Sevda Bir Akarsudur

Sevda bir akarsudur yayılır damar damar
Süzülerek yüreğin hüznün vadilerinde
Onsuz can viranedir, onunla can tarumar
Bir zarif gül bitirir çölün orta yerinde

Sevda bir akarsudur içmesi kolay değil
Şarap olsa da bade olsa da mey olsa da
Onunla tutuşsa kalp sırça köşk saray değil
Onu dolduran gönle cennettir ıssız ada

Sevda bir akarsudur, eritir dağı taşı
Bir deli küheylandır sefası yok dünyada...
O elemin dostudur hayatın kara kaşı

Ahmet Yalçınkaya

Sevgi

saçına urgan desen
dolıasan ruhuma
boynuma geçirsen
raziyım

bıçak diye tırnağını
sineme saplasan hayallerimi kessen
anılarımı bölseñ
elimden alsan dünü, alsan yarını
raziyım

kirpiğine ok desen
ve vursan düşlerimi,
gecelerimi vursan
raziyım

gözlerin güneş diye
aklımı kavursa, sesimi dağıtsa
sormam neden, nasıl veya niye
pazara çıkarsa beni, satsa
raziyım

çünkü bir çift kanattır
gözlerinin alevi, huzurdur...
can kuşumu
yedi kat semaya uçurur

Ahmet Yalçınkaya

Sürgün

Sevdiğim, umutlar bahara benzer
Gönül bilinmez bir diyara benzer
Arzular en yaman ağyâra benzer...
Uğrunda arzunun gırgını oldum

Hırçın derya idim kurudu suyum
Coşkun ırmak idim değışti huyum
Sel oldum dağıldı gitti sağduyum
Ve ben suların en durgunu oldum

Ovaları aşım, çölleri aşım
Hayalin bürüdü yolumdan şaştım
Bulamadım seni boşa dolaştım,
Gezgin vakitlerin dargını oldum

Dediler ki unut her şey geçiyor,
Kimi zehir kimi şerbet içiyor,
İnsan ne ekerse onu biçiyor...
Bütün hasatların kırgını oldum

Söylenecek söz çok, yetmedi zaman
Zindanlara girdim bitmedi zaman
Yokuşlarda kaldı gitmedi zaman
Çağların ak saçlı yorgunu oldum

Yaşım otuz değil yüzyetmiş gibi
Aklım ölçüsünü kaybetmiş gibi
Bitmez sandığımız yol bitmiş gibi;
Dipsiz kuyuların sürgünü oldum

Yıllarca dağlarda aradım seni
Sokaklar geçmeye koymadı beni
Nihayet sırtıma giydim kefeni
Sadık toprakların vurgunu oldum

Ahmet Yalçınkaya

Şair

Bir öksüz hayal gibi kaybettin gökyüzünü
ve rüzgârları sesin bir çığ gibi kopardı
sırdaşın baharlarla vurduğun caneğimiz
ceylân bakışlarını ve yıldızları sardı,
bir öksüz hayal gibi kaybettin gökyüzünü.

Yalnız senden sordular ürperen sabahları
her saat benliğinde hissettiğin bıçaklar,
durmadan ruhumuzu göklere süren çoban
geçtiğin bütün yollar ve korktuğun saçaklar
yalnız senden sordular ürperen sabahları.

Ahmet Yalçınkaya

Şiir

Yürekler kuşatan sihirli ışık,
Sözcüklerin umut yüklü bestesi
Hisler ötesinde dolaşan çığlık
Mevsimlerin sesi, çağların sesi

Şöz doğdu sen doğdun kelimelerde,
İnkâr etme, harfler senin bineğin!
Bazen karanlığa çekilen perde
Bazen sözcüsü ol kutlu dileğin.

Yücelerden bir dağ seç artık bana,
Yıldızları topla ellerime ver!
Bin âhenk kuşunun kanatlarına;
Ya gel...Ya tasından iksirler gönder! ..

Ahmet Yalçinkaya